

NIKDY
NEHOVOR
NAVŽDY

Ali Cronin

 FRAGMENT

LÁSKA
TUŽBA
SEX

Láska, túžba, sex 1

Nikdy nehovor navždy

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Láska, túžba, sex 2 – Divoko a neviazane
Láska, túžba, sex 3 – Odhodlane a bez zábran

Ali Cronin

Láska, túžba, sex 1 – Nikdy nehovor navždy – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

NIKDY NEHOVOR NAVŽDY

Ali Cronin

Pre moju rodinu

čítanie pre radosť a poučenie

Ali Cronin

Láska, túžba, sex – Nikdy nehovor navždy

Prvý raz vyšlo v roku 2012 vo vydavateľstve Penguin Books Ltd.,
London, England

Copyright © Penguin Books Ltd, 2012

Cover image © Masson/Shutterstock

Originál *Girl Heart Boy: No Such Thing as Forever*

ISBN 978-0-141-34425-6

Preklad Mária Havranová

Redakčná a jazyková úprava Ema Liptáková

Zodpovedná redaktorka Katarína Lalíková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Vydalo Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., Bratislava ako svoju 860. publikáciu
1. vydanie, 2013

Sadzbu zhotovilo Nakladateľství FRAGMENT, s.r.o.

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo Fragment, s. r. o., 2013

Translation © Mária Havranová 2013

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie
rozširovať bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Kontaktná adresa:

Komínarska 2, 4, 831 04 Bratislava 3

e-mail: fragment@fragment.sk

<http://www.fragment.sk>

ISBN 978-80-8089-827-4

1.

Ashley sa prehla ako mačka a pri zívaní tak doširoka roztvorila ústa, že som jej dovidela až na ten malý výrastok hlboko v krku.

„Jasné, že nie. Vlastne ani neviem,“ zjojkla hneď po zívnutí. „Možno štyria. Moment...“ Zahľadela sa na strop spoločenskej miestnosti, akoby sa z prilepených žuvačiek a cencúľov dal vyčítať počet jej prázdninových sexuálnych úlovkov. „Áno, áno. Štyria.“ Poškrala sa okolo píringu v obočí. Milá Ashley a jej neuhasiteľná potreba byť čo najuštipačnejšia.

Zavrtela som sa. Ščasti preto, lebo na september bolo odporné dusno, ale aj vinou nepríjemných kresiel v klubovni. Keď sa k tomu pridajú spotené stehná – nijaká sláva. Navyše som mala tajomstvo. Teda nebolo to celkom tajomstvo, no nechcela som to vyklopiť len tak. Dáma si musí udržať úroveň, či nie?

Donna zatlieskala na znamenie, že Ashley je priekopníčka. „Perfektná práca, micka. Takže si to zhrnieme. Ja mám nulu...“ Spakruky si utrela čelo, akoby od žiaľu. „Naša miss monogamia má určite len jediný zárez.“

Cass sa takmer previnilo usmiala a objala si pokrčené kolená. Po štyroch rokoch chodenia s Adamom presne vedela, koľko zárezov má na pažbe. Stačí povedať, že Adam nemá na titul mister monogamia nárok.

„Takže nám zostáva už len naša feministická kamoška Sára.“ Donna si sadla na moje koleno a objala ma okolo krku.

„Niečo nové?“ zapriadla. Pritom sa mi lícom tísila na tvár a trepotala mihalnicami. Mala ich tak výrazne nalíčené, že robili prievan. Odstrčila som ju, lebo bola hrozne ťažká.

„Nič zvláštne,“ zamrmala som ostýchavo, ale proti svojej vôli som sa usmiala. Som fakt totálna naivka.

Donna sa mi medzitým uvelebila pri nohách a teraz na mňa hľadela svojimi velikánskymi tmavými očami. „Páni, ty to máš za sebou!“

Nato som sa zachichotala. Uznávam, som nesvojprávná.

Ash a Cass sa v kreslách dychtivo predklonili, ako by som mala na jazyku trháč storočia: zrazu ma prebodávali tri páry očí a všetky obočia nad nimi sa nadvihli od zvedavosti vari až po strop.

„Čo je?“ začudovala som sa nevinne.

Ash len zavrčala a hodila do mňa ohryzok jablka. „Tak to vyklop!“

„No, volá sa Joe...“ začala som, prehlušil ma však vreskot všetkých troch kamarátok. Na zlomok sekundy nastalo hrobové ticho, takmer nik nedýchal. Všetci okolo zmlkli a pozerali sa na nás, ale o chvíľu sa všetko vrátilo do normálnych koľají. Bol prvý deň nového polroka a nešlo o prvé vrieskanie nad novou klebetou.

„VEDELA som, že sa niečo deje!“ zamrmala Cass víťazoslávne. „Odkedy sme sem prišli, poskakuješ tu ako v komikse.“

Donna ma šibalsky štuchla do lakťa. „Kto by si pomyslel, že naša malá odporkyňa mužov je zrazu úplne dospelá!“

„Auuu! Odpál!“ zamračila som sa a počúchala som si pažu. „Navyše netvrdím, že mužov nenávidím!“

„Čo všetko bolo?“ vyzvedala Cass a vopred sa zubila pri pomyslení na tú štavnatú klebetu, ktorú im naservírujem.

Vyklopila som všetko.

Začalo sa to loptou s disneyovskou princeznou.

Boli sme na dovolenke v Španielsku – mama, ocko, ja a môj mladší brat Daniel. Má dvanásť a od debility ho delí len milimeter, takže vo svojom vlastnom záujme som sa mu neplietla do cesty. Úprimne, rozhodla som sa len opaľovať, čítať, plávať, maškrtiť a možno sa poobzerať trochu po okolí a občas nakupovať. Aby bolo jasné: svojich rodičov mám, samozrejme, rada. Zvyčajne sa v ich spoločnosti cítim fajn, ale moje a ich predstavy o dovolenke sa príšerne rozchádzali. Napríklad pokúste sa nájsť kompromis medzi skorým ranným vstávaním, aby ste vyrazili k antickým ruinám, a driemaním do obeda, aby ste načerpali dosť síl na celodenné leňošenie. V krátkosti povedané, nebola som vôbec nadšená zo všetkých tých poznávacích akcií.

Prvé tri dni sme sa všetci povalovali na pláži a rodičia mi vychádzali vo všetkom v ústrety. Nakoniec však podľahli volaniu miestnych krás, naložili Dana (krpca krpateho) do prenajatého auta a vyrazili do hôr fotografovať scenérie, kým ja som so svojím iPodom a s knižkou zamierila na pláž, aby som sa zodpovedne venovala ničnerobeniu.

Rozložila som osušku, nahé časti tela som si natrela ochranným krémom s faktorom 30 a uvelebila som sa k romantickému romániku, ku ktorému mi do slúchadiel znela Ellie Gouldingová. Užívala som si, že sa vyhrievam na slniečku a navyše úplne sama. Spomenula som si na čipsy a čokoládu, ktoré čakali v chladiacej taške vedľa mňa. Mama s ockom boli presvedčení, že ješť niečo medzi jedlami svedčí o nedostatku charakteru. Akoby bolo niečo hrdinské na tom, keď sa človeku až do večere od slabosti podlamujú kolená. Teraz so mnou neboli a nemohli ma poučovať. Spokojne som sa zavrтела. Vtom odkiaľsi priletela lopta a odrazila sa od mojich slnečných okuliarov, z ktorých mi vypadli obe sklá.

„Au! Čo to...“ zaskučala som a natiahla som sa za svojimi rozbitými okuliarmi. Boli síce lacnej značky Primark, ale to nebolo podstatné. Obzrela som sa a zistila som, že tesne predou mnou niekto stojí. Do očí mi svietilo slnko, no rozoznala som, že je to chlapec asi v mojom veku. Netváril sa nejako extra kajúcne.

„Čo tu, dokelu, vyvádzaš? Hrozne to bolí!“ Celú ma zalial sexi odtieň červenej repy, sčasti od ľaku a bolesti, ale najmä preto, lebo som nebola hádavý typ. Väčšinou som sa uspokojila s nesúhlasným syknutím, no tentoraz som tak strašne zúrila, že som sa jednoducho neovládla.

„Pozri, vážne ma to mrzí,“ zasmial sa. „Nebolo to naschvál. Ben je ako záložník hotový slon.“ Mávol dozadu k trom frajerom, ktorí na mňa ukazovali a prehýbali sa od smiechu. Super!

„Pokojuje som mohla oslepnúť,“ brblala som.

„Bez urážky, to asi ťažko,“ uškrnul sa chlapec pobavene. *Čo mu je také smiešne?* „Je z umelej hmoty. Pozri.“

Podal mi loptu pokreslenú obrázkami disneyovských princezien. Jasné, že som sa doňho nezamilovala v tej sekunde a priamo na mieste, ale určite sa to tým začalo.

Vtom sa mi ústa začali samy od seba usmievať. „Veľmi pekná lopta,“ hlesla som. A vzápätí som očervenela, ako som sa snažila nehľadiť mu do rozkroku.

Kolenom vykopol loptu do vzduchu a niekoľko ráz to zopakoval. „Vďaka. Našiel som ju.“

„Fajn. To máš šťastie,“ podotkla som vtipne.

Naklonil hlavu k plecu, akoby hovoril: „Hm. Čudná baba,“ ale potom – navzdory mojej výrečnosti – sa hodil do piesku vedľa mňa.

„Som Joe,“ predstavil sa.

„Ahoj, Joe.“ Chvíľu na mňa hľadel a ja som na revanš civela naňho. Ach áno, doparoma. Zdvorilostná fráza. „Sára,“ vyklopila som rýchlo.

„No, rád ťa spoznávam, Sára,“ usmial sa znovu. Mal až komicky dokonalé zuby, čím sa tiež vysvetľovala tá jeho prehnaná usmievavosť. Predvádzal sa. Pozrel sa dole, aby si z priehlavku odohnal muchu, a ja som hneď využila príležitosť poriadne si ho prezrieť. Krátke svetlohnedé vlasy mal od striekajúceho slaného príboja stvrdnuté ako drôty, tmavohnedé oči, štíhla, no nie vychudnutá postava, na sebe mal len voľné šortky na kúpanie. Bez diskusie, bol to sexi chalan.

„Tak čo, si tu sama?“ zaujímal sa a pritom si prehadzoval loptu v rukách.

Zavrtela som hlavou. „S našimi.“ A rýchlo som dodala: „Ale inak si môžem robiť, čo chcem. A čo ty?“

„Som tu s nimi,“ ukázal Joe bradou na svojich kamarátov, ktorí sa teraz navzájom hádzali do piesku. „Spolužiaci z výšky.“

Sledovali sme, ako sa jeden z nich chytil za prsia, dramaticky spomalene sa zrútil pod pomyselnou dávkou zo samopalu toho druhého a udivene som nadvihla obočie.

„Aha, a v akom odbore?“ opýtala som sa. „Ponevierať sa po plážach?“ (Páni, normálne sa s ním bavím! Ak jeho kamaráti zostanú pri vode, budem v pohode. Jedného neznámeho človeka zvládnem, ale noví ľudia? To patrilo k mojim najhorším nočným morám. Nevedela som, čo robiť, čo hovoriť – dokonca ani ako stáť. Mám si dať ruky za chrbát? Mám si ich prekrížiť cez prsia? Ako sa mám tváriť? Chápete? Jednoducho zlý sen. Takže v podobných situáciách som sa jednoducho stiahla. Možno práve preto som mala povest' nepriateľky mužov. Ľudia si moju spoločenskú neohrabanosť vysvetľovali ako namyslenosť.)

Trikrát hurá, pretože Joe sa rozosmial! „Jasné, ako dvojodbor s pornopriemyslom,“ zlepšil moju otázku. Nato sa pre zmenu začervenal on. Alebo sa mi to len zdalo?

„Teda nie doslova, pochop... to priamo neštudujem, chápeš?“

To už som sa smiala aj ja. „Dobre, došlo mi, ako to myslíš.“

„Fajn.“ Na chvíľu zachytil môj pohľad a opäť sa tak nádherne usmial.

Proti svojej vôli som sa zachvela od vzrušenia. Po-
vážte, ja – kráľovná všetkých panien! – si hoviem na
španielskej pláži a rozprávam sa s chlapcom, ktorý nie-
lenže je nádherný a zábavný, ale navyše sa mi práve za-
hľadel hlboko do očí. Baby mi to neuveria. Dokelu, veď
tomu sotva verím *ja!* Štve ma úloha panny medzi, no,
medzi celou bandou nepanien. Nenávidím to. Zároveň
som však zmierená s tým, že to tak zostane navždy.
Predstava, že sa chlapcovi tak páčim, aby *to* so mnou
chcel robiť, mi jednoducho pripadala... nereálna.

Neberte to tak, že mám nejaké mindráky. Netrá-
vim hodiny pred zrkadlom a nehnusí sa mi vlastné
telo, ani sa veľmi nelíčim, ale som ctižiadostivá. Až
budem staršia, chcela by som sa stať spisovateľkou
a urobím všetko pre to, aby som to dosiahla. Naprí-
klad hľadím pol hodiny do prázdna a predstavujem si,
ako mám v kníhkupectve Waterstones autogramiádu.
Áno, vidím to úplne naživo. No predstaviť si samu
seba v sexuálnej scénke? To už je problém. To je drina.

„... pridaj sa k nám, teda ak chceš.“ Joe na mňa
hľadel a čakal na odpoveď. Doparoma, tak sústredene
som analyzovala náš rozhovor, až som z neho vypadla
(moje životné prekliatie).

„Prepáč, čo si hovoril?“

Joe sa na mňa opäť pozrel štýlom čudné-cudzie-
dievča a zopakoval: „Dnes večer máme na pláži grilo-
vačku. Tak ak chceš...“

„Jasné. Super. Určite.“ Našťastie som zmlkla tesne
predtým, ako som dodala: „Spýtam sa mamy.“

Joe vyskočil a oprášil si zadok od piesku. „Fajn.
Tak ahoj, okolo deviatej.“

Vzal svoju loptu s princeznami a odbehol, pričom pravidelne nakopával Popolušku rovno do tváre.

Pri večeri som nadhodila svoje večerné plány.

„Tak mi napadlo, že by som dnes večer na chvíľu vypadla,“ utrúsila som a akoby nič som si na tanier naberala zemiaky.

Razom som na sebe zacítila oči oboch rodičov. „No dobre, a s kým?“ ocko šiel ako vždy rovno na vec.

„Len s niekoľkými ľuďmi, ktorých som stretla na pláži.“

„S ľuďmi... alebo s *chlapcami*?“ Ocko vyvalil oči a pohrozil mi ukazovákom.

„S *chlapcami*...“ napodobnila som ho. „Neboj sa, nie sú starší ako ja.“

Ocko si na steak vytlačil omáčku z fľaše. „Výborne, v tom prípade sa vôbec nebojím.“ S mamou si vymenili tajné mrknutia. Nenávidela som to ich: „Óóóch, pozri sa, ako sa naša pubertiačka hrá na dospelú.“

Otrávene som vyvrátila oči dohora. „Medzi nami, pôvodne sme plánovali monumentálne orgie, ale ak vás to upokojí, tak nakoniec pôjdeme len grilovať na pláž.“

„Čo sú orgie?“ zapišťal Dan.

„To je v poriadku,“ prikývla mama. Dana si vôbec nevšímala. „Najmä sa nevráť veľmi neskoro. A neopi sa.“ Znovu sa s ockom na seba usmiali. Áno, hrozná psina, keď doma máte pubertiačku, čo vám nerobí problémy. Len počkajte, vyhrážala som sa v duchu. Všetko sa môže zmeniť.

Večer som cupkala cestou k pláži s nervóznym zovretím v bruchu a s falošným opálením na nohách. Komicky dlho som sa rozhodovala, v čom ísť – prebrala som možnosti od skoro ničoho (plavky so šatkou uviazanou okolo pásu) až po totálne trápne spoločenské šaty s lodičkami na podpätku. Nakoniec som siahla po letných šatách z H&M a k nim som si vzala žabky a na zahriatie mamin kašmírový šál. Nebol to ani zďaleka model vyrazajúci dych, ale veď ani ja nie som nijaká módna ikona.

Na pláž som došla už za súmraku. Chvíľu som stála bokom a prezerala si toho zvláštneho chlapca, ktorý – čo bolo ešte zvláštnejšie – sa o mňa zrejme zaujímal. Sedel v piesku a lúče zapadajúceho slnka ho zalievali bronzovou žiarou. Pozeral sa na more a občas si upil z fľaše piva. Jeho kamaráti šantili vo vode, ich pokriky a smiech sa vzdúvali vo vlnách rovnako ako more. Bol spokojný len tak, že sedel a... existoval.

A bum! Vtedy som sa doňho zamilovala. Počas tohto zlomku sekundy, kým signál z oka dorazí do mozgu, som sa zo žalostne neskúsenej sedemnástky s privysokými nárokmi zmenila na dievčinu, ktorá sa konečne dočkala toho pravého. Skoro som sa tomu nahlas zasmiala. Zhlboka som sa nadýchla a pustila som sa po pláži k vode – žabky sa mi do piesku zabávali a z mojej ladnej chôdze modelky sa stalo nepríťažlivé potácanie sa opilca.

„Sára, ahoj!“ privítal ma Joe, vyskočil a pobožkal ma na líce. Mal trošku strnisko a krásne voňal. Sviežo a akoby uhorkovo.

„Sadni si. Chceš sa napiť?“ ponúkol mi fľašu piva, ktoré normálne neznášam, ale napriek tomu som si ho vzala. Rozhliadala som sa a pátrala som, kde sa opeká.

„Povedali nám, že na pláži je zakázané zakladať ohne,“ vysvetlil Joe, ktorý si to domyslel. „Gril nám zhabali.“ Trucovito vystrčil dolnú peru ako malý chlapec, no mne to pripadalo milé.

„Prečo nie si s kamarátmi?“ opýtala som sa, odpila som si z piva a spravila som grimasu. Joe sa na mňa skúmavo pozrel. „Tebe to nechutí, však?“ zazubil sa.

„Veľmi nie,“ priznala som sa.

„Ukáž, dopijem to.“ Keď si odo mňa bral fľašu, zavadili sme rukami o seba. „Myslím, že tam máme aj dve koly.“ Kývol smerom k igelitke s logom supermarketu.

„Vďaka,“ povedala som, jednu kolu som z nej vytiahla a priťukla som si s jeho pivom. „Na zdravie.“

„Hlavne na tvoje, Sára Nepivárka.“

„Hm. A prečo sa vlastne nekúpeš?“ opýtala som sa znovu.

Joe sa pozrel na piesok, usmial sa a opäť sa mi zahľadel do očí. „Pretože mám skvelých kamošov,“ odpovedal záhadne.

„Aha. Fajn. Dobre,“ zamrmľala som, lebo som si nechcela nič domýšľať. Aj keď som si, samozrejme, ihneď domýšľala, že ho tu zrejme nechali, aby sme mohli zostať sami.

Joe mi ustavične hľadel do očí a ja som cítila horúčavu v tvári. „Si vážne krásna, vieš to?“ opýtal sa ma jednoducho. Predpokladala som, že ide o rečnícku

otázku. Uznajte, čo sa na to dalo povedať? „No, predsa musíš vidieť, že naozaj krásna nie som. V správnom svetle však celkom ujem, pravda?“ To asi ťažko. Tak som len mlčala a nasprostasto som sa usmievala. Zisťovala som, že aj keď človek vie, že poklona nie je celkom pravdivá, napriek tomu sa mu rozospieva srdce. Radšej som si glgla koly, aby som robila aj niečo iné, než sa iba stupídne uškŕňala.

Joe sa mi pohľadom zavesil na pery a naklonil sa mi k tvári. Rada by som povedala, že naše pery sa stretli vo vášnivom bozku, kým pred nami sa symbolicky trieštili vlny, ale v skutočnosti som sa poliala kolou.

„Panebože,“ vykrikla som, keď som konečne chytila dych. „Toto sa nemalo stať.“ Nabrala som odvahu a pozrela sa na Joea. Namiesto toho, aby sa tváril otrávene, v očiach mu iskrilo niečo hrozne podobné láske. Nežne mi položil dlaň na šiju. „Pod’ bližšie, ty,“ zasmiel sa a pritiahol ma k sebe.

Nasledoval bozk.

2.

A neskôr piskot dievčat v klubovni.

„No to ma podržte, a aké to bolo?“ vyhrfkla Cass s rozžiarenými očami a vzrušene zopla ruky.

„Na to kašli!“ dorážala Donna. „Kedy bol sex?“

„Bolo to krásne,“ usmiala som sa pri spomienke, ako ma Joe hladkal po tvári a druhou rukou mi prechádzal po vlasoch na šiji. Slovo krásne to však ani zďaleka nevystihovalo. Bolo to blaho, rýdza a čistá slasť a ja som si pripadala nádherná, sexi a výnimočná.

„Páni, pozrite sa na ňu!“ podotkla Ashley a natiahla ruku, aby mi za ucho zastrčila uvoľnený pramienok vlasov. „Je takááá zamilovaná.“

„Prestaň, Ash,“ zavrčala som a snažila som sa nevnímať srdce, ktoré sa mi splašilo vždy, keď som pomyslela na Joea.

„Pokračuj,“ dotierala Donna a rukami predviedla hrozne trápne pohyby. „Čo ten sex?“

„Všetko má svoj čas, Donna,“ povedala som upäto. „Dáma sa nikam neponáhľa, to by si mala vedieť.“

Ashley si odfrkla: „Hlúposť. Dáma to berie vždy, keď na to má chuť.“ S Cass sme sa pozreli na seba a vyvrátili sme oči dohora. Toto bola jej obľúbená téma.

„Podľa toho sa pozná skalná feministka,“ uškrnula sa Ash a škrabala si necht na palci.

„Presne tak, zatiaľ neťahuj nohavičky,“ napomenula ju Cass a povýšenecky prehliadla gesto, ktoré si za to vyslúžila. „Pokračuj, osoba.“

V ďalšom zverovaní ma zastavilo zvonenie na začiatok nasledujúcej hodiny. Sľúbili sme si, že sa v klubovni stretneme počas prestávky na obed, a šli sme každá do svojej triedy. Ja na angličtinu, Cass na ekonómiu, Donna na divadelnú vedu a Ash na hodinu o médiách. Niežeby sme poznali svoje rozvrhy.

V skutočnosti sme o sebe navzájom vedeli úplne všetko, a to už od prvého týždňa siedmeho ročníka. Poznáte to, keď človek príde do novej školy, fakt rýchlo sa zoznámi s ľuďmi, ale naozajstných kamarátov si nájde až po veľmi dlhom čase. To v našom prípade rozhodne neplatilo. Našli sme sa okamžite, akoby sme si boli súdené.

Hneď na druhý deň v škole sme sa na hodine prírodopisu ocitli pri jednom stole. Cass a Donna chodili na tú istú základnú, aj keď sa spolu nikdy nekamarátili, ale inak sme sa medzi sebou vôbec nepoznali. Mojou najlepšou kamarátkou zo základnej školy bola Megan Robertsová, no tá sa počas letných prázdnin presťahovala do Austrálie a ja som za ňou veľmi smútila. Mala som dojem, že zo mňa zostala len polovica, a vlastne mi bolo jedno, ku komu ma učiteľ posadí. Aj tak som si nemohla vybrať, pretože pán učiteľ Evershot nás rozsadil, ako uznal za vhodné.

Nenávidela som každého učiteľa, ktorý nám pri skupinovej práci nedovolil vybrať si miesto a ľudí, ale na pána Evershota sa človek hnevať nemohol, lebo bol malý ako škriatok, správval sa milo a nehral sa na prísneho. A mal *príšerne* výrazný severský prízvuk. Pristáhoval sa z Wakefieldu v Yorkshire. Vedela som to, pretože to bolo napísané na nástenke, keď sme prišli prvý

deň do školy. „Pán Evershot, Wakefield v Yorkshire.“ Nejaký chlapec zahulákal: „A to preto hovoríte tak smiešne, pán učiteľ?“ Pán Evershot sa mu pozrel do očí a jednoducho odpovedal: „Áno.“ To drzého žiaka umlčalo.

Teraz k veci. Sedeli sme spolu: Donne a Cass bolo trápne, lebo napriek tomu, že chodili do tej istej školy, predtým spolu skoro neprehovorili a už vôbec nikdy nesedeli vedľa seba. Ashley si obhrýzala nechťovú kožtičku a tvárila sa nahnevane, pretože jej mama sa práve rozišla s priateľom, ktorý bol Ashley veľmi sympatický, a ja som sa užierala sebaľútosťou a rozpakmi. Takto na papieri to nevyzerá extra nádejne, však?

Potom nám pán učiteľ Evershot prikázal, aby sme sa v skupinách bavili o tom, ktorá miestnosť je v dome najnebezpečnejšia (učivo pre siedmy ročník?), takže sme spolu museli hovoriť.

„No, je jasné, že kuchyňa,“ vyhlásila Ashley, z ktorej šiel strach, lebo na hodine drzo žula žuvačku a tvárila sa znudene (vtedy som nepotrebovala veľa, aby som sa vystrašila).

„V tom prípade budeme hlasovať pre obývačku!“ ozvala sa Donna. „Nech sme originálne.“ Ash s tým zrejme súhlasila, aj keď si už nespomínam, čo povedala, ale Cass pípla: „Za originalitu asi body nedostaneme. Scenár predpisuje buď správnu, alebo nesprávnu odpoveď.“ Dodnes si pamätám jej hlas: nežný a tichý, akoby sa úprimne snažila pomôcť. Vtedy som ju začala šialene obdivovať, pretože sa postavila proti Donne, ktorá mala ešte dedinskejší prízvuk než ja, a navyše použila slovo scenár.

Takže sme spolu síce hovorili, ale nikto nás nemo-
hol podozrievať z bleskových sympatií, kým nenastal
ten správny čas na zrod nášho kamarátstva: keď pán
Evershot prechádzal okolo nášho stola, náhodou sa
potkol a ticho zahrešil: „Ký parom!!“

A našu štvoricu to normálne odviazalo. Učiteľ,
ktorý povie hlúposť, je smiešny sám osebe, ale učiteľ,
čo nadáva v nárečí? Slzy nám tiekli od smiechu. Vyli
sme a dusili sme sa ako krdel' astmatických husí. Po
minúte sme sa upokojili, no keď sme sa jedna na druhú
pozreli, nanovo to vypuklo.

„Je vám niečo smiešne, dievčatá?“ obrátil sa k nám
pán Evershot sucho. Nenapomenul nás, len dodal:
„Teší ma, že spolu vychádzate, ale nech sa to odrazí
aj na výsledkoch.“ Ukázal na list papiera pred nami
a my sme sa zase na seba chichotajúc pozreli, no po-
slušne sme sa vrátili k zoznamu nebezpečných domá-
cich spotrebičov.

Po takomto zážitku sa ľudia jednoducho musia
skamarátiť. Potom sme spolu začali chodiť na obedy
a odvtedy nám kamarátstvo vydržalo. Vtedy sme mali
len dvanásť, väčšinou sme ešte ani nemenštruovali.

Najlepšie kamarátky sme dodnes a spolu sa chystá-
me vyraziť do toho veľkého, nekonečného sveta.

Najskôr však musím ísť na angličtinu, Cass na eko-
nómiu, Donna na divadelnú vedu a Ash na hodinu
o médiách...

3.

„Tak teda. Sen a realita v *Jane Eyrovej*... Ďakujem, pán Jones.“ Pán učiteľ Roberts podal môjmu kamarátovi Richovi štós papierov, aby ich rozdal. *Janu Eyrovú* milujem, ale pán učiteľ Roberts mal neuveriteľný talent na to, ako z každej knižky urobiť tú najšialenejšiu nudu, akú kedy niekto napísal. Navyše trval na tom, že ho musíme oslovovať pán Roberts, nie pán učiteľ, a na revanš sme preňho pán Ten-a-ten alebo slečna Tá-a-tá. Pevne veril, že ako jediný na svete nás učí tradičným hodnotám, pretože sa k nám správa s dávkou rešpektu, ktorý si podľa neho ako študenti posledného ročníka strednej školy zaslúžime. Podľa nás bol kreťen. Jednoducho, *Janu Eyrovú* som prečítala päťkrát, takže som sa spokojne vystrela. Nie tak, že by som zasnene civela z okna s tajuplným úsmevom na perách, ale veľa k tomu nechýbalo.

Keby ste len tušili, ako veľmi som nechcela patriť medzi tie baby, čo nedokážu myslieť na nič iné než na chlapca (svojho chlapca), ale vážne som mala ťažký problém vtlačiť si do hlavy niečo iné. Presne pred týždňom sme s Joeom sedeli v kaviarni pri pláži, srkali kávu a hovelí si milión kilometrov od dusnej triedy v Brightone.

Počas toho negrilovacieho večera sme s Joeom strávili na pláži celé hodiny. Jeho kamarátov nakoniec prestalo to bláznenie vo vode baviť a pribehli k nám. Rozpačito som sa posadila a uhladila som si sukňu,

kým všetci sa hlučne vrhli na nápoje, rozkladali osušky a kvapkali na nás vodu. Voňali ako mladí chlapci: čerstvým potom, pivom a niečím, čo na seba ráno natriekali, aby nesmrдели. Tá náhla zmena atmosféry ma dosť vykoľajila.

Joe neurčito mávol smerom k svojim kamarátom: „Ben, Rav, Will: Sára. Sára: Ben, Rav, Will.“ Nebola som si istá, kto je kto, ale domyslela som si, že Rav je ten s hnedou kožou, čo sedel v strede. S úsmevom povedal ahoj a okamžite sklopil pohľad na vlastné ruky. Trochu som sa uvoľnila. Veď môžeme mlčať a spolu sa hanbiť.

„Tak čo, odkiaľ si, Sára?“ opýtal sa Ben/Will. Bol malý a hovoril so škótskym prízvukom, no podľa tmavého opálenia a hnedých vlnitých vlasov by si ho človek pokojne splietol s miestnym mládencom. Nasadila som svoj najmilší úsmev, ktorý mám v talóne na vyvolávanie prvého dojmu: „Z Brightonu. A ty?“

„Z Perthu.“ Sprisahaneckým šeptom dodal: „Z toho v Škótsku.“ Nechápavo som naňho civela. „Samo, nie z toho v Austrálii.“ Silene som sa usmiala a on sa zdvorilo uklonil. „Chápem, že to je úbohý vtip, ale vďaka za snahu.“

Konverzácia sa ťažkopádne a fakt mučivo vliekla a ukázalo sa, že to je Ben. Bol celkom zábavný. Ten druhý, Will, bol urastený, svalnatý a pekný tým hollywoodskym gýčovitým štýlom. Dobronzova opálený, s výraznými lícnymi kosťami a ohnivými očami. Sám si to uvedomoval, a tak sa aj správal – otrávene a cynicky, akoby sa vôbec nemusel namáhať, pretože jeho sexi vzhľad nahradil kadejaké reči. Nuda. A zuby nemal ani náhodou také pekné ako Joe. Aj ja som sa

snažila zapojiť do rozhovoru, ale stále ma rozptyľovali neisté pocity a vôbec som sa nedokázala sústrediť. Zúfalo som si želala, aby ma s Joeom nechali osamote, no zároveň som sa ich odchodu desila, pretože čo ak by sa k nim pridali aj Joe?

Nakoniec moje utrpenie ukončil Rav. Oznámil, že umiera od hladu, takže sa s Benom a Willom skočí niekam najesť. Joe im povedal, že s nimi nepôjde, že chce zostať so mnou. (Chce zostať so mnou! Prečo nemám tričko s takýmto nápisom?)

Sotva chlapci zmizli, Joe sa zvalil do piesku na chrbát a natiahol sa: „Vďakabohu. Už som sa bál, že nikdy nezodvihnú tie zadky.“ Založil si ruky pod hlavu a usmial sa na mňa: „Ďakujem, že si to vydržala.“

Tiež som sa usmiala a práve som začala zbierať odvalu na prvý krok, keď ma k sebe nežne stiahol. Bozkávali sme sa a Joe ma hladkal po nohe, vklázel rukou pod sukňu a po stehne ju posúval čoraz vyššie. Cítila som, že sa mi rozbúšilo srdce: šťastie preto, lebo to bolo úžasné, ale predovšetkým preto, lebo to bolo neprebádané, a teda desivé územie. Keď sa mi začal prstami dobýjať pod lem nohavičiek, ruku som mu jemne odstrčila.

„Vari to nechceš?“ zašepkal Joe a pritom mi bozkával ušnicu.

Netušila som, čo povedať, aby som nepokazila tú náladu, tak som ho pobožkala, trochu zavrtila hlavou a bozkávala som ho ďalej. Ruku som mu presťahovala na svoj chrbát.

Joe zamrmlal: „Ty ma zničíš. Je ti to vôbec jasné?“ A potom ma začal bozkávať tvrdo, jeho jazyk sa pre-

plietal s mojím a pritom občas zastonal. Bolo to šialene vzrušujúce a na mieste by som poslala svoje panenstvo do hája, keby sme neležali na verejnom priestranstve a keby som Joea nepoznala presne dvanásť hodín. Pochopte, nie som beznádejná romantička vytrhnutá z reality, ale predsa len som od toho prelomového okamihu chcela viac než piesok v rozkroku a neodbytý strach, že náhodnému chodcovi predvedieme súkromné porno. Už beztak som zašla neporovnateľne ďalej než kedykoľvek predtým.

A tak sme sa ďalej bozkávali (veľa) a rozprávali sa (trochu) a mne to úplne stačilo k spokojnosti. Zatiaľ.

Keď obloha začínala blednúť, ležali sme s Joeom stále na piesku. Pažami ma objímal okolo pliec a ja som sa mu hlavou opierala o prsia. Počúvala som tlkot jeho srdca, kým vo mne ustavične vrel pocit absolútneho šťastia.

„Mala by som sa už vrátiť!“ povedala som nakoniec, dlaňou som mu prešla po hebkom opranom tričku a v duchu sa mi chcelo plakať – tak som si želala, aby táto noc bola nekonečná.

Pobozkal ma na štipci a vzdychol: „Škoda.“ Po chvíli sa sklonil a šepol mi do ucha: „Mám s tebou isté plány, dievčatko.“

Och, bože. Sex, sex.

„Áno? Tak sa pri nich jednoducho musíš krotiť,“ zasmiala som sa a vyhrabala som sa na nohy. Nešlo len o moje zmätené pocity a strach, že sa dám prehovoriť, lebo keby ma Joe chcel odviesť k sebe, nerada by som potom spanikáreným rodičom vysvetľovala, kde pres-

ne som bola. A keďže som nechcela trápny zádrh s rodičmi vysvetľovať ani Joeovi, jednoducho som povedala: „Chceš sa stretnúť niekedy cez deň?“ Snažila som sa o ledaboly tón, ktorý však vôbec nezodpovedal mojim skutočným pocitom.

Joe sa zvalil na chrbát a zase si podložil hlavu rukami. „To si pís!“ zazubil sa a potmehúdsy nadvihol obočie.

„V kaviarni pri pláži?“ spresnila som významne.

Krátko zasalutoval: „Rozkaz, Sára Nepivárka.“ Nečakane vyskočil, chytil ma okolo pása a pritiahol k sebe. „Si nádherná!“ vyhrkol a znovu ma vášnivo pobozkal.

Podarilo sa mi vykĺznuť z objatia a smiala som sa jeho predstieraným pokusom znovu ma uloviť. „Joe! Vážne už musím ísť!“

Nakoniec ma pleskol po zadku. „Tak utekaj. A o štvrtej poobede nezabudni, V kaviarni, inak máš po chlebe!“

„Áno, od strachu sa celá trasiem!“ podpichla som ho a chichotajúc sa som utiekla pred jeho ďalším loveckým pokusom. Je hrozné, ako trochu poriadneho bozkávania zdvihne dievčaťu sebavedomie!

Po celý čas, čo som bežala kľukatým chodníkom lemovaným krami od pláže k nášmu bungalovu, som sa usmievala, z plných pľúc som vdychovala opojnú vôňu levandule a borievky a pripadala som si neporaziteľná. Tichučko som otvorila dvere a zase som za sebou zamkla. Našťastie v chate vládlo absolútne ticho, teda s výnimkou tlmeného elektrického šumu a spevu ci-